

Władze szwedzkie uważają, że eliminacja azotu nie jest niezbędna w przypadku zrzutów do Morza Bałtyckiego pochodzących z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) wynoszącej ponad 10 000, znajdujących się na północ od gminy Norrtälje. Przystąpiła zatem do eliminacji azotu tylko w obszarach przybrzeżnych, znajdujących się pomiędzy gminą Norrtälje a granicą norweską. Władze szwedzkie uważają również, że zrzuty azotu z aglomeracji o RLM wynoszącej ponad 10 000, znajdujących się w centrum południowej Szwecji nie mają udziału w eutrofizacji, ponieważ istnieje wystarczające naturalne zatrzymanie azotu podczas przepływu wód do zlewni hydrograficznej, ze źródła zanieczyszczenia do morza.

Komisja twierdzi, że zostało naukowo udowodnione, że fosfor i azot są głównymi przyczynami eutrofizacji morza bałtyckiego. Zrzuty fosforu i azotu do wód przybrzeżnych wylewają się do innych części Bałtyku, a zrzuty do wód wewnętrznych znajdujących się w zlewni hydrograficznej Bałtyku mają udział w eutrofizacji.

Z tego względu należy ogólnie przystąpić do eliminacji w rozpatrywanych oczyszczalniach ścieków komunalnych azotu zawartego w ściekach pochodzących z aglomeracji o równoważnej liczbie mieszkańców (RLM) wynoszącej ponad 10 000, które wylewają się bezpośrednio na obszary wrażliwe lub do zlewni hydrograficznych.

Niepodjęcie takich działań stanowi naruszenie dyrektywy 91/271/EWG, zmienionej dyrektywą Komisji 98/15/WE, a zwłaszcza art. 5 ust. 2, 3 i 5 (dyrektywy 91/271).

⁽¹⁾ Dz. U. L 135, str. 40.

⁽²⁾ Dz. U. L 67, str. 29.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 26 września 2007 r. w sprawie T-170/06 Alrosa Company Ltd przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione w dniu 11 lipca 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-441/07 P)

(2007/C 283/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: pełnomocnicy F. Castillo de la Torre i R. Sauer)

Druga strona postępowania: Alrosa Company Ltd.

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie T-170/06 r.;
- ostateczne rozstrzygnięcie niniejszego sporu poprzez oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności w sprawie T-170/06 jako bezzasadnej;
- obciążenie skarżącej w sprawie T-170/06 kosztami poniesionymi przez Komisję w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Co do istoty sprawy:

Komisja stoi na stanowisku, że w wyroku, od którego wnoszone jest odwołanie, dokonano nieprawidłowej wykładni art. 9 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾, a także sposobu zastosowania zasady proporcjonalności w kontekście tego przepisu. Komisja twierdzi ponadto, że przeprowadzając w tym wyroku analizę proporcjonalności podjętych zobowiązań, Sąd niewłaściwie zastosował ten art. 9, naruszył prawo w odniesieniu do wykładni art. 82 WE, przekroczył granicę sprawowanej przez siebie kontroli, wypaczył treść spornej decyzji i okoliczności faktyczne sprawy, a także wykazał pewne braki w uzasadnieniu.

Zarzuty formalne:

Komisja stoi na stanowisku, że ustalenia SPI dotyczące zarzucanego naruszenia prawa strony skarżącej do bycia wysłuchaną cechują się pewnymi brakami w uzasadnieniu i są niejasne ze względu na to, iż SPI nie wyjaśnił jednoznacznie przyczyn, dla których strona skarżąca nie była w stanie udzielić odpowiedzi „w użyteczny sposób” oraz „w pełni” skorzystać ze swych praw. Twierdzi ona ponadto, że SPI zastosował niewłaściwe kryteria prawne, przyrównując stronę skarżącą do „przedsiębiorstw, których sprawa dotyczy”. SPI także dokonał niewłaściwej wykładni prawa zakładając, że strona skarżąca powinna była mieć możliwość przygotowania razem z De Beers nowych wspólnych zobowiązań oraz zajęcia stanowiska w kwestii rezultatu testu rynkowego przed przedstawieniem przez De Beers swoich indywidualnych zobowiązań. Zdaniem Komisji SPI nie dokonał ponadto analizy tego, czy strona skarżąca rzeczywiście miała taką możliwość po otrzymaniu skróconej wersji wniosków testu rynkowego. Komisja twierdzi wreszcie, że SPI naruszył prawo uznając pierwszy zarzut skarżącej za zasadny, choć pozostawił on jako otwartą kwestię, w jakim stopniu zarzucane naruszenie prawa skarżącej do bycia wysłuchaną miało wpływ na treść spornej decyzji Komisji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 WE i 82 WE (Dz.U. 2003, L 1, str. 1).